

Arrest

nr. 89 135 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Verzoeker werd op 29 februari 2012 gehoord over de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

1.3. Op 21 maart 2012 werd aan het Verenigd Koninkrijk gevraagd verzoeker terug te nemen op grond van artikel 9.2. van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.4. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben op 29 juni 2012 uiteindelijk ingestemd met de overname van verzoeker, nadat ze eerder tot twee keer toe, op 21 april 2012 en 25 mei 2012 geweigerd hadden hun instemming te verlenen.

1.5. Op 9 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1998 en gewijzigd bij het Koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te helen Z. M. U. (...) (alias U. M. M. (...))

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 23.12.2011 in België te zijn toegekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op (...) te (...) en verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 29.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor verder dat hij op 19.12.2011 per vliegtuig van Bangladesh Airlines naar Italië gereisd zou zijn waar hij rog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Tot 22.12.2011 zou hij bij de smokkelaar in Rome verbleven hebben. Vervolgens zou hij op 22.12.2011 per auto van de smokkelaar naar België gereisd zijn waar hij op 23.12.2011 zou zijn aangekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient, heeft. Betrokkene verklaarde verder niet in het bezit te zijn van een verblijfsdocument of visum voor België of een andere Lid-Staat van de EU, Tijdens een bijkomend gehoor op 09.07.2012 werd betrokkene nogmaals gevraagd of hij een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient heeft. Betrokkene verklaarde dat dit niet het geval is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in het bezit was van een paspoort. Betrokkene werd eveneens opnieuw gevraagd of hij een verblijfsdocument of visum voor België of een andere Lid-Staat van de EU bezit. Betrokkene verklaarde op beide vragen dat dit niet het geval was. Betrokkens werd vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat op basis van zijn vingerafdrukken blijkt dat het Verenigd Koninkrijk hem een visum heeft uitgereikt dat op het moment van zijn asielaanvraag in België nog steeds geldig was. Betrokkene verklaarde daarop dat hij niet in het bezit is van een visum of verblijfsvergunning voor het Verenigd Koninkrijk en dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk geweest is. Betrokkene verklaarde eveneens dal hij niet is teruggekeerd naar Bangladesh.

Op 21.03.2012 werd voor betrokkene een overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (eg) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Op 29.06.2012 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, na initiële weigeringen op 21.04.2012 en 25.05.2012, ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art 9§2 van de Dublin-II-Verordening om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat 'wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad \$1\$ vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat, in dei geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek'.

Mei betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij nooit een nationaal paspoort heeft gehad of een ander document dat als paspoort diende {DVZ, vraag 16, 17 & 19) alsook de verklaring dal hij dat hij geen verblijfsdocument of visum bezit voor België of voor een andere Lid-Slaat van de EU (DVZ, vraag 20 & 21), dient te worden opgemerkt dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de Belgische autoriteiten informeerden dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk voor betrokkene een visum hebben uitgegeven. Derhalve zijn de verklaringen van betrokkene dat hij niet in het bezit zou zijn van een verblijfsvergunning of visum van het Verenigd Koninkrijk niet geloofwaardig. Rekening houdende met de informatie dat het Verenigd Koninkrijk een visum heeft uitgereikt, zijn de verklaringen van betrokkene dat hij niet in het bezit zou zijn van een nationaal paspoort of een ander document dat als paspoort dient (DVZ, vraag 16,17 & 19) niet als aannemelijk te beschouwen. De autoriteiten van het

Verenigd Koninkrijk hebben er bovendien geen enkel belang bij om een overnameakkoord te geven voor betrokkene op basis van art. 952 van de Dublin-II-Verordening indien 2e geen visum aan betrokkene zouden hebben afgeleverd dat op het moment van de asielaanvraag van betrokkene nog geldig was. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden aangaande het al dan niet in bezit zijn van een verblijfsdocument of visum voor België of een andere Lid-Staat van de EU of het al dan niet in het bezit zijn van een nationaal paspoort of een document dat als paspoort dient.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor d& behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 26.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer (n het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International - Annual Report 2012 ~ The state of the world's human rights - UK) kan bovendien niet worden opgemaakt dat het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Verenigd Koninkrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op de vraag tijdens zijn bijkomende gehoor dd. 09.07.2012 of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indien en verklaarde betrokkene dat hij België gekozen heeft voor zijn veiligheid en dat hij in Bangladesh politieke problemen heeft (DVZ, vraag 25). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in Bangladesh politieke problemen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-procedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, 03.07.2012, vraag 23 en 24). Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 16 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen haalde betrokkene geen redenen aan die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 27).

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn bijkomende gehoor op de DVZ van 09.07.2012 dat deze goed is en dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 26). In het administratief dossier van betrokkene zijn geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het teven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 952 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Uit informatie verstrekt door de verwerende partij ter aanvulling van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 september 2012 overgedragen werd aan de Britse autoriteiten, wat door de raadsvrouw van de verzoekende partij ter terechtzitting niet wordt ontkend.

Gelet op het feit dat deze overdracht van vrij recente datum is, kan worden aangenomen dat verzoeker nog een belang kan putten uit de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing verzoekers asielaanvraag terug hangend wordt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Gelet op zijn betoog gaat de Raad ervan uit dat verzoeker zich in een enig middel beroept op de schending van de artikelen 3.1 en 3.2. en de artikelen 16 tot en met 19 van de Dublin II-verordening en op de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Eerste en enige middel: schending van de artikels 16, 17, 18 en 19 van de Dublin-Verordening.

Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen. (Verenigd Koninkrijk in casu)

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343/2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart:

“ In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis. ”

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens *“ Een staat verantwoordelijk voor een asielerzoek ”* is (artikel 3.1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielerzoek een andere staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans, door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart: (...).

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Oostenrijk is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielerzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze gesteld en evenmin het overwogen.

België wilt in dit dossier een asielzoeker overmaken aan een andere lidstaat (Verenigd Koninkrijk), na de termijn van 6 maanden waarbinnen de overdracht volgens de Dublin-overeenkomst moet gebeuren.

Verzoeker is op 23.12.2011 aangekomen in België en heeft op dezelfde dag een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Op 21.03.2012 werd een overname-verzoek verstuurd aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.

Op 29.06.2012 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, na initiële weigeringen op 21.4.2012 en 25.05.2012, ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker.

Op 09.07.2012 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot de weigering van verblijf met bevel om grondgebied te verlaten.

De redelijke termijn is dus geschonden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verenigd Koninkrijk heeft initieel het verzoek tot overname tweemaal geweigerd op datum van 21.04.2012. en 25.05.2012. De overname werd pas aanvaard op 29.06.2012. De termijn van zes maanden is dus reeds enige tijd geschonden.

Door de in de Dublin-Verordening vermelde termijnen niet te respecteren, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 16,17, 18 en 19 van de Dublin-Verordening.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 16, 17, 18 en 19 van de Dublin-Verordening.

Ter ondersteuning uit verzoeker allerlei onduidelijke beschouwingen, waarbij hij verwijst naar artikel 3 van de Verordening en artikel 3 EVRM, alsmede naar artikel 16 van de Verordening. Tevens houdt verzoeker voor dat eiser tevens ‘het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Oostenrijk is’, wat ‘de Belgische Staat helemaal niet betwist’. Tot slot houdt verzoeker een schending van de onredelijke termijn voor.

Verzoekers vage en onsamenvattende beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat artikel 3.2 van de verordening zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Er dient te worden benadrukt dat uit art. 3.2 van de EU-Verordening 343/2003 geenszins de verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben.

Immers komt het niet aan verzoeker toe om zelf te kiezen in welk land hij zijn asielaanvraag behandeld wenst te zien. Art. 3.2 van de Verordening bepaalt immers:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich in voorkomend geval stelt hij

de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht; daarvan in kennis”.

Uit dit artikel kan geenszins de verplichting worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoeker zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid.

“ Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003/EG moet worden opgemerkt dat deze bepaling in geen enkele verplichting voorziet doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het Staat de Belgische Staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat de individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel (R.v.V. nr. 28.657 van 15.06.2009).

Terwijl ook moet worden opgemerkt dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk inmiddels de overname van verzoeker hebben aanvaard, zodat de verwerende partij de verplichting heeft om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

Conform art. 19, lid 1 van de E.G. Verordening nr. 343/2003 dient, eens de aangezochte lidstaat instemt met de overname, de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend (i.e. België) de ‘asielzoeker in kennis te stellen van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling’. (onderlijning toegevoegd)

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoeker verder een schending aanvoert van artikel 3 EVRM, merkt verwerende partij op dat verzoeker in gebreke blijft op afdoende wijze toe te lichten om welke reden hij dit artikel geschonden. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede, een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3

EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St; nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...).

Verzoeker kan verder niet dienstig ‘wetschennis van 29 juli 1991’ invoeren, zonder dat hij aangeeft welk artikel van deze wet zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het enig middel niet afdoende in rechte is onderbouwd, en dit onderdeel aldus ook om die reden in rechte faalt.

Verzoeker licht overigens ook niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze wet(s)bepaling) in concreto schendt, zodat dit onderdeel van het middel ook om die reden onontvankelijk is. Verzoeker zet niet uiteen nopens welk door verzoeker aangevoerd element de bestreden beslissing geen motivering zou bevatten.

Integendeel kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verwerende partij laat vervolgens gelden dat verzoeker verder de schending aanvoert van artikel 16 van de Verordening 343/2003, artikel dat hij ook citeert, doch verzoeker laat na toe te lichten om welke reden hij dit artikel geschonden acht.

Waar verzoeker dienomtrent voorhoudt dat ‘de Belgische Staat helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Oostenrijk is’, raken verzoekers beschouwingen alleszins kant noch wal.

Tot slot kan verzoeker niet dienstig de schending aanvoeren van de redelijke termijn en de in de Dublin verordening vermelde termijnen, waarbij verzoeker meent dat de termijn van zes maanden overschreden is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verwerende partij in gebreke blijft in concreto aan te duiden welke precieze bepaling vereist dat de overname binnen de zes maanden moet worden aanvaard. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van artikel 16 en het vaag verwijzen naar artikel 17, 18 en 19 van de Verordening, zonder op afdoende wijze uiteen te zetten in welke bepaling hij de verplichting leest dat ‘de overname binnen de zes maanden moet worden aanvaard’.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij verder laat gelden dat:

- verzoeker op 23.12.2011 een asielaanvraag heeft ingediend;
- de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag, zodat op 21.03.2012 een verzoek tot overname heeft gericht aan het Verenigd Koninkrijk;

de Belgische autoriteiten hebben dan ook tijdig het verzoek tot overname gericht aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk; verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde niet diligent zou hebben gehandeld (integendeel werd geheel overeenkomstig artikel 17.1 van de Verordening en de daarin voorziene termijn van drie maanden vanaf de indiening van de aanvraag, gehandeld);

- het Verenigd Koninkrijk erkende dat zij een visum hadden toegestaan aan verzoeker, doch niettemin de overname weigerden in afwachting van verdere informatie (brief van 21.04.2012)

de Belgische autoriteiten op 07.05.2012 aan het Verenigd Koninkrijk andermaal hebben uiteengezet om welke reden laatstgenoemden wel verantwoordelijk zijn, temeer nu de door hen gevraagde informatie niet beschikbaar is in de SIS databank en zelfs indien verzoeker een Schengenvisum van een andere lidstaat zou hebben gekregen, dit de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk niet ontslaat van hun verantwoordelijkheid gezien artikel 9.3 en 9.4 van de Verordening;

- bij brief van 25.05.2012 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk geantwoord en alsnog hun vraag voor bijkomende informatie herhaald;

- de Belgische autoriteiten hebben het Verenigd Koninkrijk er op 15.06.2012 op gewezen dat:

o de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk vaststaat, nu zij hebben erkend dat aan verzoeker een visum werd afgeleverd en dit een formeel bewijs zoals voorzien in artikel 18.3.a,i uitmaakt, dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat bepaalt, zolang er geen bewijs is van het tegendeel. o de vraag voor bijkomende informatie in strijd is met artikel 18,4 van de Verordening.

- waarna het Verenigd Koninkrijk op 29.06.2012 expliciet heeft ingestemd met de overname van verzoeker.

Gezien het voormelde staat het vast dat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk andermaal heeft bevestigd op 25.05.2012.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op artikel. 18.7 van de Verordening 343/2003 dat bepaalt dat "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, Staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoeken houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk lang zou hebben gewacht, en in strijd met de termijnen voorzien in de Verordening zou hebben gehandeld.

Terwijl de overdracht van verzoeker inderdaad dient te geschieden binnen de termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek (behoudens in geval van één van de uitzonderingen voorzien in artikel 18.4 van de Verordening), doch deze termijn is op heden nog lopende zodat verzoekers beschouwingen in rechte falen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater),

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3. Onder “middel” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker zich beroept op schending van artikel 3.1. van de Dublin II-verordening juncto artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat in concreto uit een te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Waar verzoeker zich beroept op “wetschennis van 29 juli 1991”, en afgeleid kan worden dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden wordt door de bestreden beslissing. Derhalve is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

De exceptie van onontvankelijkheid van deze onderdelen van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

3.4. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“ In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis”.

Artikel 16 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

- a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;
- b) het asielzoekersproces volledig te behandelen;
- c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;
- d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;
- e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

4. De in lid 1, onder d) en e), genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen”.

Artikel 17 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“ 1. De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, lid 2, om overname verzoeken. Indien er binnen drie maanden geen verzoek tot overname van de asielzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

2. De verzoekende lidstaat kan om een spoedig antwoord vragen indien het asielverzoek enkel is ingediend als gevolg van een weigering tot toegang of verblijf, een aanhouding wegens illegaal verblijf of de betekening of de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, en de asielzoeker in hechtenis wordt gehouden. In het overnameverzoek wordt gemotiveerd op welke gronden met spoed een antwoord nodig is en binnen welke termijn dit antwoord wordt verwacht. Die termijn dient minstens één week te bedragen.

3. In beide gevallen wordt het verzoek om overname door een andere lidstaat met behulp van een standaardformulier gedaan en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaring van de asielzoeker aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is. De regels voor het opstellen en indienen van overnameverzoeken worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Artikel 18 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.

2. Voor het afhandelen van de in deze verordening vastgestelde procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielverzoek, worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt.

3. Overeenkomstig artikel 27, lid 2, worden twee lijsten opgesteld die op gezette tijden worden getoetst en waarin volgens onderstaande criteria de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld:

a) Bewijsmiddelen

i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig de verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel.

ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 27 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling.

b) Indirecte bewijzen

i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend.

ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het asielverzoek, per geval bekeken.

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.

5. Indien formele bewijzen ontbreken, erkent de aangezochte lidstaat zijn verantwoordelijkheid wanneer de indirecte bewijzen samenhangend, verifieerbaar en voldoende gedetailleerd zijn om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is.

6. Indien de verzoekende lidstaat, overeenkomstig artikel 17, lid 2, met spoed om antwoord vraagt, stelt de aangezochte lidstaat alles in het werk om zich te houden aan de gevraagde termijn. In uitzonderlijke gevallen, waarin kan worden aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de aangezochte lidstaat na de gevraagde termijn antwoorden, maar in ieder geval binnen een maand. In dergelijke situaties moet de aangezochte lidstaat zijn besluit om later te antwoorden, binnen de oorspronkelijk gevraagde termijn meedelen aan de verzoekende lidstaat.

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoeken houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Artikel 19 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de

overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.

5. Aanvullende regels inzake de tenuitvoerlegging van de overdracht kunnen worden vastgesteld volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

3.5. Waar verzoeker artikel 3.2 van de Dublin II-verordening citeert en betoogt “*dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen. (Verenigd Koninkrijk in casu)*” en verder in zijn verzoekschrift stelt dat de Dublin II-verordening “*de mogelijkheid (geeft) aan de Belgische Staat om van het asielverzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.*”, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij uitvoerig is nagegaan wat de situatie is in het Verenigd Koninkrijk op het vlak van behandeling van asielaanvragen en of verzoeker aldaar een behandeling dient te vrezen die strijdig is met artikel 3 EVRM. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij is nagegaan of er een specifieke reden is waarom de asielaanvraag in België werd ingediend en om die reden behandeling verdient in België. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker helemaal niet ingaat op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing in dit verband.

3.6. Waar verzoeker artikel 16 van de Dublin II-verordening in zijn geheel citeert en vervolgens betoogt “*echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Oostenrijk is*”, dient de Raad op te merken dat dit niet blijkt uit het administratief dossier en verzoeker deze bewering ook geenszins staaft, zodat geen schending van welk onderdeel dan ook van de voormelde bepaling wordt aangetoond.

3.7. Waar uit het betoog van verzoeker vervolgens dient te worden afgeleid dat hij de termijnen inzake de overdracht, voorzien in de artikelen 17 t.e.m. 19 van de Dublin II-verordening geschonden acht, blijkt uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift correct weergegeven data aangaande het indienen van de asielaanvraag, het overnameverzoek aan het Verenigd Koninkrijk en de instemming van dit land met het overnameverzoek, dat de verwerende partij binnen de drie maanden na het indienen van de asielaanvraag het Verenigd Koninkrijk heeft verzocht om verzoeker over te nemen (artikel 17.1), dat dit land gereageerd heeft binnen de twee maanden na dit overnameverzoek (artikel 18.1), ook al waren het initiële weigeringen, waarbij dient opgemerkt te worden dat alleszins het uitblijven van een reactie binnen de twee maanden gelijkgesteld wordt met een instemming met het verzoek tot overname (artikel 18.7), en dat de termijn van zes maanden voor de overdracht die ingaat vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek (artikel 19.3) niet overschreden werd met de effectieve overdracht van verzoeker aan de Britse autoriteiten die blijkt plaatsgegrepen te hebben op 6 september 2012. Derhalve blijkt niet dat de artikelen 17 t.e.m. 19 van de Dublin II-verordening op dit vlak geschonden werden door de bestreden beslissing. Voor wat betreft de overige onderdelen van de artikelen 17 t.e.m. 19 van de Dublin II-verordening blijkt niet uit verzoekers betoog op welke wijze ze zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing, zodat het middel op dit vlak onontvankelijk is.

3.8. Verwerende partij blijkt binnen de tien dagen na de instemming met het verzoek tot overdracht vanwege de Britse autoriteiten de bestreden beslissing getroffen te hebben. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat verwerende partij “*de redelijke termijn*” zou hebben geschonden.

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat het enig middel, in zoverre ontvankelijk, ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA